

javei v prid svojega žepa z vodo kersté. Hvale vredna je pa vseskozi neutrudljivost visokovr. gg. kaplanov Franceta Švetlin-a, Janeza Kraškovic-a in Šimna Pleničar-ja v njih poklicu; prva dva sta včeraj za kolero zbolela, pa nista zlo nevarna. J. Eržen.

Iz *Postojnske okrajne* 13. sept. N. N. Kolera je bila v okolici naši res huda in je še. Politični okraj postojnski šteje kakih 11.400 duš, in nekteri dan je po 30 merličev. Na Krasu so pokopališa vse premajhne, in ker zemlje obilno ni, se trupla ne morejo dosti globoko pogrezniti, tudi eden in isti grob za družega prebivavca kmalo zopet na versto pride. Pri tacih okolišinah onemore vsaka lekarska pomoč, in toliko bolj je zastoj, ker postrežbe celó nobene ni, revšina pa ljudstvo čez silo tare. Od bolnika bežijo kot od kužnega, ne obljube, ne darila, ne žuganje in kazni mu strežaja ne pripravijo, če nima znabiti še kakega bližnjega dobrega sorodnika, ki je še zdrav. Pa tudi po več bolnikov leži brez pomoči v eni izbici, starci, mladi in otroci; kdaj celó merlič včasih med njimi. Bog pomagaj! noben drug ne more o taki občinski nadlogi pomagati; vlada, učenost, dobrotljivost, vse je preslabo in omaga. V Cerknici je dosti boljši. Zdravniki sicer tje prihajajo, ljudje si pa, kolikor morejo, tudi sami pomagajo, posebno s tem, da eden drugemu zvesto služi in streže; k bolniku hitijo sosede in znanci, ter ga pokrivajo, grejejo in dergajo, ga smerti branijo po vsi moči, in resnično jih tam izmed velicega števila bolnikov malo umerje. Tako so mi Cerkničani pravili; uredskih izkazkov nisem vidil. „Ajzenponarji“ so se večidel poslovili; vém, da jih je komaj deseti del ostalo.

Novičar iz raznih krajev.

Predsednik vladnega svetovavstva baron Kúbek, eden naj modrejših avstrijskih državnikov, je 75 let star 11. t. m. poleg Dunaja za kolero umerl. — V Dobrovniku (Ragusa), čeravno ni še kolera huda, je vendar prodajanje vsega sadja in mnogotere zelenjadi prepovedano. — Tistim, kateri véjo gotovo zdravilo zoper kolero, zamorejo zdaj lahko k velikemu premoženju in k veliki časti priti. Akademija pariška je razpisala 100.000 frankov v darilo tistemu, ki vé za takošno zdravilo. Slišali smo že nekterikrat, da v Ljubljani se bahajo nekteri, da imajo gotovo zdravilo zoper kolero; ljudje jim sicer tega ne verjamejo; al kmalo bo pravde konec: naj sežejo le po tistih 100.000 frankih, — potem jim bojo že verjeli. Le bojimo se, da še ne bo ne — frankov ne — časti! Kdor že zdaj terdi, da vé za gotovo zdravilo kolere, je zlo podoben odpuščenemu šlezvik-holjstajnskemu stotniku Theurer-u, ki je ravno sedaj v Altenburgu bukvice na svetlo dal, v kterih razodeva gotov vzrok krompirjeve bolezni in kako jo ozdraviti (Grundursachen der Kartoffelkrankheit und deren Heilung). Kaj nek pravi ta modri mož? „Da ljudje cigare kadé in končike mečejo po tleh; ti pridejo na gnoj in tobakova kislina (! Nikotin) začne vreti v gnoji, kateri se po tem ostrupení; ta strup pride iz gnoja v krompir, in tako zbolí. Naj se le prepovejo cigare in krompirjeve bolezni bo konec! Vse to je natisnjeno v omenjenih bukvicah; ne verjel bi skor, kdor ni sam bral, da je mogoče kaj takega blesti! — Od vojske v Krimu so vse tiste novíce gotove, ki smo jih zadnjič omenili; poterdile so jih telegrafne naznanila iz Pariza, Londona in Petrograda. Pelissier piše: „Malakov je naš; Karabelnaje in južne strani Sevastopolja ni več; bitva je bila silna, zato smo zgubili res veliko ljudi“. Angležki general Simpson pravi: „Sevastopolj je v rokah zaveznikov; Rusi so pokončali vse magacine, mesto so sožgali in zapustili južno stran, ki se prav za prav mesto imenuje; vse ladije so ponoči sožgali, le trojnih parobrodov ne, ki še plavajo v luki; most med južno in severno stranjo mesta so poderli“. Gor-

šakov sam je pisal v Petrograd 10. t. m. sledeče: „Čeravno je armada sevastopoljska sterpela peklenški ogenj sovražnika in je šestkrat odbila napad njegov, ga vendar ni mogla segnati iz Malakova; verli naši vojaki marširajo ravno sedaj proti severni strani mesta; na južni strani ne bo sovražnik nič družega našel kot kervave razvaline“. — Ko so v Pariz in London to novico zvedili, so v cerkvah peli „zahvalno pesem“ in obe mesti ste bile razsvitljene. Vse radovedno poprašuje: kaj bo sedaj? — pa nobeden ne vé odgovora. Veliko sicer so zavezniki dosegli s tem, kar se je 8. in 9. t. m. zgodilo, al sevastopoljske terdnjave še niso vse v njih rokah, in severne, kamor so sedaj Rusi se umaknili, so nad južnimi in strahujejo te nižje ležeče. Ako hočejo zavezniki vés Sevastopolj imeti, morajo na severni strani ravno to začeti, kar so skozi celo leto počenjali na južni. Prihodnost bo učila, kaj bo. Pelissier je v zahvalo te zmage v maršala povzdignjen. — Tisti hudodelnik, ki je hotel unidan cesarja Napoleona vstreliti, je mlad Francoz in se piše Bellemare; že dvakrat je bil od leta 1851 v ječi; prec pri prvem izpraševanju je obstal, da že 4 leta ima namen cesarja umoriti. — Med Carigradom in Parizom je telegraf že dodelan. — Življenje sv. očeta papeža je bilo spet v nevarnosti. Zunaj mesta iz kočije stopivši so se sprehajali po cesti, kar priderjajo plahi konji z vozom do njih, da so se komaj ognili na stran; sumi se, da je kočijaž nalaš to storil, ker je bil že enkrat v prekucijske homatije zapleten. — Tudi Švajcc, kjer še nikdar ni bila, je kolera sedaj obiskala.

O 24. godu.

„Kaj stojé oziraš se nazaj od tod?“

Gledam, kak je dolga od zibeli pot.

Dvajset let in štiri, naglo ste pošlè!

Al jih bom doživel toľko še in še?

Enkrat pot to možko meril sem od spred,

„To bo dolga, preden konec bo dospét!“

Danes se dozdeva kratka mi na moč,

Kakor jo prehodil bil bi eno noč.

Ki je hitro tekkel, stekel se je dan,

Ki ko polž je lezel, stečen je, končan.

Gledam na pretekla leta le nazaj,

Milo se mi dela, sam ne vem zakaj,

Mož sem, al otročji čas si le želim.

In okó, da gledal kot otrok sem ž njim,

In pa pamet, da bi ko takrat umél,

In serce, da vsem bi ko takrat verjél,

In ljudi ko mislil sem si jih takrat,

Da bi vsak'mu upal kakor bratu brat,

Kakor bratom bratje. — Lepa, prazna reč!

V grob so te polož'li, vem, za zmiraj leč. M. V.

Stan kursa na Dunaji 13. septembra 1855.

Obligacije državnega dolga	5 %	76 fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	72 1/2 fl.
	4 1/2 %	67 „	Windšgrac. „ „	20 „ 26 „
	4 %	60 3/4 „	Waldstein. „ „	20 „ 25 „
	3 %	47 „	Keglevičeve „ „	10 „ 10 1/8 „
	2 1/2 %	37 1/4 „	Cesarski cekini.	5 fl. 14
Oblig. 5 % od leta 1851		85 1/2 „	Napoleondor (20 frankov)	8 fl. 50
Oblig. zemljiš. odkupa 5 %		67 „	Suverendor	15 fl. 30
Zajem od leta 1834 . . .		229 „	Ruski imperial	9 fl. 10
„ „ 1839 . . .		122 3/4 „	Pruski Fridrihsdor . . .	9 fl. 25
„ z loterijo od leta 1854		98 1/4 „	Angležki suverendor . .	11 fl. 6
„ národni od leta 1854		80 3/8 „		

Nadavk (agio) srebra:
na 100 fl. 14 1/2 fl.

Loterijne srečke:

na Dunaju { 1. septembra 1855: 59. 1. 13. 89. 27.
v Gradcu { 53. 61. 46. 35. 45.
Prihodnje srečkanje bo na Dunaji in v Gradcu 15. septembra 1855.
V Terstu 12. septembra 1855: 1. 19. 54. 26. 2.
Prihodnje srečkanje v Terstu bo 22. septembra 1855.